

[Røtzler Møller.]

I erkendelse af denne forskelsbehandling i socialdemokratiets oprindelige forslag stillede partiet dog et ændringsforslag, der imidlertid kun imødekom venstre et meget lille stykke. Forslaget gav både en langsommere og en mindre effektiv løsning på problemet. Endvidere lå der i forslaget en for kraftig binding til en automatisk dyrtidsregulering flere år frem i tiden, og det var en binding, som venstre ikke kunne acceptere. Derfor krævede venstre en bestemmelse, der ikke udelukkede muligheden for at ændre i den automatiske dyrtidsregulering. Ændringsforslag nr. 14 viser, hvad venstre med tilslutning fra de konservative, kristeligt folkeparti og de radikale kunne blive enige med socialdemokratiet om.

Vedrørende taktreguleringen inden for den offentlige sektor kan vi i princippet tilslutte os denne reguleringsform, når blot reguleringen sker med et rimeligt hensyn til indkomstudviklingen. I forbindelse med selve taktreguleringen er der et uafklaret spørgsmål om, i hvor høj grad der samtidig med selve taktreguleringen skal finde en egentlig lønfastsættelse sted. Vi vil egentlig gerne høre finansministerens svar herpå. Vi har godt nok omtalt det i udvalgsarbejdet, men vi vil gerne have det nærmere belyst.

Venstre ønsker, at den offentlige sektor i fremtiden får en friere stilling vedrørende tilpasning af lønninger inden for den offentlige sektor set i forhold til det private arbejdsmarked.

I relation til ændringsforslag nr. 15 er der 2 spørgsmål, jeg gerne vil stille til finansministeren: er det omtalte nævn i forhold til det enkelte overenskomstområde en engangsforanstaltning? For det andet: hvor er det endelige ansvar vedrørende lønfastsættelsen? Jeg skal her sige, at venstre mener, lønfastsættelsen udelukkende skal være et politisk ansvar, der ikke kan puttes hen i et nævn. Venstres endelige stilling til dette ændringsforslag afhænger af finansministerens svar.

Herudover skal jeg indstille til vedtagelse venstres ændringsforslag nr. 10, 12 og 16 samt de af arbejdsministeren stillede ændringsforslag nr. 13, 14, 20 og 21. Samtidig skal jeg da kvittere med en tak til hr. Kjeld Olesen vedrørende vores ændringsforslag nr. 10.

Vedrørende det sidste lovforslag fra udvalget, nr. 127 om tjenestemandspension, skal jeg blot på venstres vegne indstille forslaget til vedtagelse i uændret form.

Jens Peter Jensen (V):

Jeg skal kun gøre nogle få bemærkninger om de tre erhvervslove, der er knyttet til det lovkompleks, der her er til behandling.

Det kunne være rimeligt, om venstre sagde nej til disse forslag, eftersom det lovforslag i hele komplekset, hvori den materielle tyngde ligger, nemlig forslaget om de kollektive overenskomsters forlængelse, jo ikke helt indeholder det, vi ønsker.

Alligevel kan jeg på venstres vegne sige, at vi går ind for denne tilsluttende lovgivning. Det skyldes også det forhold, at på dette område har vi mødt en forståelse fra regeringens side, som vi påskønner, at man der har iagttaget de saglige argumenter, vi har ført frem.

Jeg skal ikke gøre det langt. Jeg kan sige det så kort, at i så at sige alle forhold, hvor der i betænkningen står, at handelsministeren med tilslutning fra udvalget foreslår den eller den ændring, er det et resultat af de seriøse forhandlinger, vi har haft med hinanden. Jeg skylder at føje til, at andre partier har bidraget til det, sådan at vi har fået et resultat, der giver en lovgivning, man kan leve med både i den offentlige administration og ude i det private erhvervsliv.

For de første to lovforslags vedkommende gælder jo, at dér kender vi hele problematikken fra tidligere. Vi har været den igennem gang på gang, og der er ikke særlig meget nyt i det, men jeg synes, handelsministeren her har været imødekommende. Derimod må jeg sige om lovforslaget om rentemarginalen, at dér er det lidt svært for os at forstå, hvorfor denne lovgivning skulle hægtes på i den sammenhæng, der her er tale om. Det har vi haft lejlighed til under udvalgsarbejdet at drøfte, og vi har med ministerens initiativ fået indføjet dette, at det er en udpræget midlertidig lov, der kan ophæves også ved kongelig anordning. Det understreger jeg, fordi jeg tror, at i løbet af nogle ganske få måneder, måske mens folkettingen er på sommerferie, er enhver baggrund for den lovgivning forsvundet, og så har ministeren lejlighed til at være opmærk-